

•	Neil_s
	<div> <div> Febuari 2005 </div> <div> <p>Begrijp me niet verkeerd, ik heb nooit op de man gestemd, maar in vergelijking met de AN in Italië of Amerikaanse Republieken is hij een bloemenplukhippie.</p> </div> </div> <div> <p>vergelijk nooit ... een slechte zaak is een slechte zaak, een goddelijke zaak is een goede zaak ... op zichzelf ...</p> </div>
•	forzaminardi
	<div> <div> Febuari 2005 </div> <div> <p>maar wat is goed en wat is slecht?</p> </div> </div>
•	Neil_s
	<div> <div> Febuari 2005 </div> <div> <p>Een behoorlijk evenwichtig artikel ...</p> </div> </div> <div> <p>Joerg Haider: The Rise of an Austrian Extreemrechtse</p> </div> <div> <p>inleiding</p> <p>Bekend om zijn dubieuze uitspraken over Joden, zijn lof over het nazisme, zijn omhelzing van Saddam Hoessein en om zijn persoonlijke charisma, leidde extreemrechtse politicus Joerg Haider zijn zieltogende Vrijheidspartij naar een verrassende overwinning bij de verkiezingen van 7 maart 2004 in het Oostenrijkse provincie Karinthië. Politieke analisten beschouwden deze overwinning als een comeback voor de belegerde Haider. De partij haalde 42,2 procent van de stemmen en versloeg de rivaliserende sociaaldemocratische partij die eindigde met 38 procent. De partij deed het minder goed bij de regionale verkiezingen in Salzburg, waarbij de partij tot de helft van haar eerdere steun verloor. Echter, met het sterke optreden in Karinthië, zal Haider waarschijnlijk opnieuw wedijveren om een speler op het nationale politieke toneel te zijn, ter voorbereiding op de federale verkiezingen van 2006.</p> <p>Joerg Haider, door zijn critici bestempeld als een "yuppie-fascist" en de "Oostenrijkse David Duke", is een van de meest prominente en controversiële leiders van Oostenrijk. Voor zijn aanhangers is Haider een verademing, veelbelovende werkzekerheid, sociale voorzieningen en een nieuw soort politicus die zijn verkiezingsbeloften nakomt. De charismatische populist belooft corruptie uit te bannen, misbruik van de verzorgingsstaat in te perken en de nationale belangen van Oostenrijk te beschermen tegen overspoeling door illegale immigranten en ongecontroleerde wereldmarkten.</p> <p>Voor zijn tegenstanders is Haider een gevaarlijke rechtsextremist die de ontgoocheling van Oostenrijk over de eeuwige regerende partijen uitbuit om zijn xenofobe, racistische en intolerante beleid te bevorderen. Gedurende zijn openbare carrière heeft Haider consequent beschuldigingen van antisemitisme gepareerd. Zijn verslag onthult echter talloze verklaringen waarin Holocaust-terminologie wordt gebruikt en die het nazi-beleid en -activiteiten legitimeren.</p> <p>Politiek leven</p> <p>Haider is advocaat van beroep en woont met zijn vrouw en twee kinderen op een geërfd landgoed van 38.000 hectare. Het landgoed was ooit eigendom van Joden die het land moesten verkopen na de Duitse annexatie van Oostenrijk in 1939.</p> <p>Joerg Haider werd in 1950 in Opper-Oostenrijk geboren uit ouders met directe banden met de nazi's. Zijn vader sloot zich in 1929 aan bij Hitlerjugend en een jaar later bestormde de nazi-SA. De oudste Haider reisde naar verluidt in 1933 met Adolf Eichmann en Alois Brunner naar München als lid van het Oostenrijkse legioen. Haider's moeder behoorde tot de Liga van Duitse Meisjes van de Nazi Paty. Toen hem werd gevraagd commentaar te geven op de oorlogsactiviteiten van zijn ouders, merkte Haider op: "Achteraf is men altijd wijzer. Als afstamming moet men niet zo arrogant zijn om te zeggen: 'Ik zou beter hebben geweten'."</p> <p>Haider bekleedde sinds zijn twintigste verschillende functies in de rechtse Vrijheidspartij, onder meer als parlements lid van 1979 tot 1983. In 1986 werd Haider tot partijleider gekozen. Drie jaar later zei hij dat hij de provinciale politiek zou gebruiken als springplank voor het kanselier, en Haider werd gouverneur van Karinthië. In 1991 werd Haider gedwongen zijn functie neer te leggen nadat hij publiekelijk het arbeidsbeleid van de nazi's had geprezen (zie hieronder), en werd hij plaatsvervangend gouverneur. Haider trad in maart 1992 opnieuw toe tot het nationale parlement.</p> <p>Het succes van Haider bij de nationale verkiezingen van oktober 1994 deed de politieke waarnemers versteld staan. In 1986 kreeg de Vrijheidspartij 5% van de stemmen. Slechts acht jaar later, bij de verkiezingen van 1994, behaalden Haider en zijn partij 22,6% van de stemmen, tegenover 16,5% ten opzichte van 1990, waarmee ze de twijfelachtige onderscheiding bereikten dat ze meer stemmen behaalden bij parlementsverkiezingen dan welke andere Europese extreemrechtse partij dan ook. In het parlement met 183 zetels sprong de Vrijheidspartij van dertien naar tweeënveertig zetels. Politieke analisten schreven het succes van de Vrijheidspartij toe aan de ontvankelijkheid voor Haider's anti-vreemdelingenboodschap, en aan een wijdverspreide afkeer van de stoutmoedigheid en bescherming van de sociaal-democraten en de Oostenrijkse Volkspartij.</p> <p>De opkomst van Haider zorgde ervoor dat de twee steunpilaren van de Oostenrijkse politiek verliezen leden die ze in hun negenenveertigjarige regering niet hadden geleden. De sociaal-democraten kregen slechts 35% van de stemmen, een daling van 8% en kregen slechts 66 zetels. Hun coalitiepartner, de conservatieve Oostenrijkse Volkspartij, daalde 4,4% tot 28% van de stemmen en kreeg slechts 52 zetels. De coalitie ging door, tot het uiteenvallen in oktober 1995, waarbij beide partijleiders weigerden Haider als coalitiepartner te verwelkomen.</p> <p>In oktober van het daaropvolgende jaar vond de eerste rechtstreekse verkiezing van leden van het Europees Parlement in Oostenrijk plaats. Bij deze verkiezingen leed de Sociaal-Democratische Partij (SPO) ernstige electorale tegenslagen, in tegenstelling tot zowel de Oostenrijkse Volkspartij (ÖVP) als de Vrijheidspartij van Haider (FPÖ), die hun stemaandeel verhoogden. Een van de belangrijkste factoren die hebben bijgedragen tot het succes van de Vrijheidspartij bij deze verkiezingen, was haar anti-Europese standpunt. Met het behalen van 27,6% van de stemmen brak Haider's partij door het verwachte "natuurlijke plafond" van 25% dat tot dan toe was aangenomen voor extreemrechts in Europa.</p> <p>Bij lokale provinciale verkiezingen won de partij van Haider grote populariteit. De FPÖ kwam naar voren als de sterkste partij in de provincies Salzburg en Karinthië, en een vergelijkbare trend deed zich voor bij de verkiezingen voor de gemeenteraad van Wenen, de belangrijkste gemeenteraad van Oostenrijk. Bij deze verkiezingen verloor de SPO de meerderheid die zij sinds 1918 onafgebroken had gehouden (behalve in de periode 1934-1945). Vergeleken met de prestaties van de twee grootste partijen van Oostenrijk, verhoogde de FPÖ haar stemaandeel van 22,5% naar 28%.</p> <p>In 1997 haalde de partij van Haider 28% van de stemmen bij de verkiezingen voor het Europees Parlement; het totaal van de Vrijheidspartij was 6 procentpunten hoger dan bij de algemene verkiezingen van december. De resultaten plaatsten de Vrijheidspartij op de derde plaats, achter de Volkspartij, de junior coalitiepartij die 29,6% van de stemmen behaalde, en de regerende Sociaal-Democratische Partij, die 29,1% van de stemmen behaalde.</p> <p>Haider werd in 1999 door een aardverschuiving herkozen tot gouverneur van Karinthië. Later dat jaar eindigde de Vrijheidspartij als tweede bij de algemene verkiezingen met maar liefst 27 procent van de stemmen. Met de politieke invloed van de verkiezingen van 1999, in 2000, slaagde de Vrijheidspartij erin om zich bij de nieuwe Oostenrijkse regering aan te sluiten als coalitiepartner. Deze ontwikkeling leidde tot verontwaardiging van velen in Oostenrijk, de internationale gemeenschap en joodse en niet-joodse organisaties over de hele wereld, en culmineerde uiteindelijk in de terugroeping van zijn ambassadeur uit Wenen door Israël. De Europese Unie heeft Oostenrijk sancties opgelegd. Hoewel Haider in 2000 aftrad als hoofd van de Vrijheidspartij, bleef hij een grote invloed achter de schermen uitoefenen en behield hij zijn positie als gouverneur van Karinthië. In november 2002 leidden de machinaties van Haider tot vervroegde verkiezingen, en de steun voor de partij viel plotsklaps terug tot 10%. Hoewel de Vrijheidspartij een "ondergeschikte partner" bleef in de regeringscoalitie, was de invloed</p> </div>

van Haider en de partij sterk verminderd.

De campagne van 2004 in Karinthië werd gezien als een belangrijke test voor Haider's levensvatbaarheid als politicus. Met peilingen die een verlies van de Vrijheidspartij voorspelden, en experts die zijn omhelzing van Saddam Hoessein benadrukten in de aanloop naar de oorlog en andere twijfelachtige beleidskeuzes, werd verwacht dat Haider minder dan 30% van de populaire stemmen zou krijgen. Hij verraste analisten in de dagen voor de verkiezingen door hogerop te komen in de peilingen, en uiteindelijk behield hij zijn gouverneurschap en zijn niveau van populaire steun.

De Vrijheidspartij

De Oostenrijkse Vrijheidspartij, opgericht in 1956, is de erfgenaam van de League of Independents. De Liga, opgericht in 1949, was de directe afstammeling van de factie die het pan-Duitse nationalisme voor Oostenrijk promootte, zowel onder de Habsburgers als in de jaren na de Eerste Wereldoorlog.

Aanvankelijk terughoudend om de voorwaarden van Oostenrijkse onafhankelijkheid te verwelkomen, met name de neutraliteitsclausule van het staatsverdrag, koos de Vrijheidspartij ervoor om een pro-Europees standpunt in te nemen ter vervanging van identificatie met Duitsland. Als enige politieke groep die de vrije markt, pro- (West-) Europa-opvattingen in Oostenrijk voorstaat, omvatte de Vrijheidspartij ook een liberale vleugel die leek op de Vrije Democraten van de Bondsrepubliek Duitsland. De twee tendensen waren altijd ongemakkelijk met elkaar, en de oorsprong van de partij werd nooit helemaal verlaten. De eerste twee leiders van de Vrijheidspartij waren respectievelijk een voormalig lid van het nazi-kabinet van 1938 na de Anschluss (eenheid) van kanselier Arthur Seyss-Inquart en een ex-SS-officier.

Tot de jaren negentig was de Vrijheidspartij een marginaal onderdeel van het Oostenrijkse openbare leven. Bij de verkiezingen van 1949 en 1953 scoorde de voorganger van de Vrijheidspartij ongeveer 10 procent; daarna ontving de Vrijheidspartij tussen de vier en zeven procent van de nationale stemmen. Onder leiding van Haider is de steun voor de Vrijheidspartij in een ongelooflijk tempo toegenomen.

De agenda van de Vrijheidspartij blijft nationalistisch, anti-immigrant en anti-Europa.

Het nazi-beleid en nazi's verdedigen:

Haider heeft een lange staat van dienst in het verdedigen van het beleid van nazi-Duitsland en het rechtvaardigen van individuele acties gedurende die jaren. Haider heeft terminologie gebruikt die doet denken aan de nazi's en kondigde bijvoorbeeld in oktober 1990 een "definitieve oplossing voor het boerenvraagstuk" aan. Na zijn verkiezing tot de leiding van de Vrijheidspartij, verwierp Haider vergelijkingen met de Duitse nazi-partij en zei hij: "De Vrijheidspartij is niet de afstammeling van de Nationaal Socialistische Partij. Als dat zo was, zouden we een absolute meerderheid hebben."

Haider kreeg inderdaad voor het eerst internationale aandacht in maart 1986 tijdens de controverse rond de terugkeer van Walter Reder, een in Oostenrijk geboren voormalige majoor in de nazi-SS, die door Italië werd bevrijd van een levenslange gevangenisstraf die hij uitzat voor zijn rol in de massamoord op Italiaanse burgers in 1944. Voor Haider was de controverse belachelijk, aangezien Reder "een soldaat was die zijn plicht had gedaan". Haider wees de oorlogsactiviteiten van Reder af en zei: "Als u over oorlogsmisdaden gaat spreken, moet u toegeven dat dergelijke misdaden door alle partijen zijn gepleegd."

Haider's meest beruchte opmerking kwam tijdens een debat in juli 1991 in het provinciaal parlement van Karinthië, toen Haider, de toenmalige gouverneur, verklaarde: "Er werd een ordelijk werkgelegenheidsbeleid gevoerd in het Derde Rijk, dat de regering in Wenen niet kan beheren." In het licht van een nationale en internationale opschudding bood Haider zijn excuses aan voor zijn opmerkingen, maar zei: "Wat ik zei was een feitelijke verklaring: dat in het Derde Rijk een groot aantal werkplekken werd gecreëerd door een intensief werkgelegenheidsbeleid en de werkloosheid daardoor werd opgeheven." Haider, die ontslag nam vanwege de controverse, maakte geen melding van bijzonderheden over het nazi-arbeidsbeleid, waaronder militaire opbouw, dwangarbeid en concentratiekampen. Haider verdedigde zijn verklaring uit 1991 en beweerde dat hij verwees naar het nazi-beleid tussen 1933 en 1936.

In mei 1992, terwijl de regering verwickeld was in een schandaal met betrekking tot het besluit van een provinciale regering om een bijeenkomst van Wafers SS-veteranen te eren, verdedigde Haider het besluit. Haider beschuldigde in plaats daarvan de minister van Binnenlandse Zaken in het parlement van 'primitieve aanvallen' op 'respectabele' oorlogsveteranen, terwijl hij een oogje dichtknijpt voor door immigranten gepleegde misdrijven.

Haider sprak zich uit tegen de plannen van de Oostenrijkse regering om 30.000 Oostenrijkse slachtoffers van het nazi-bewind te compenseren, waaronder joden, communisten en homoseksuelen, en beweerde dat Oostenrijkse slachtoffers van de geallieerden, zoals burgers die de Oostenrijkse bezetting door Amerikaanse, Sovjet-, Franse en Britse troepen ontvluchtten, zouden moeten ook worden gecompenseerd. Zoals hij in april 1995 tegen een ouder Oostenrijks publiek zei: "Het is niet eerlijk als al het geld uit de belastingkas naar Israël gaat." Toen het parlement in juni echter stemde om een compensatiefonds van \$ 50 miljoen op te richten, stemde Haider voor. Nog steeds aandringend op de noodzaak van compensatie voor slachtoffers van de bondgenoten, legde Haider uit, "Maar we zijn niet van plan om kleingeestig te zijn. Hoewel u niet met ons meedoet om de reikwijdte van het fonds te vergroten, zullen we niet tegen het wetsvoorstel stemmen.

In mei 1995 was de Vrijheidspartij de enige grote Oostenrijkse politieke partij die afwezig was bij ceremonies in vernietigingskamp Mauthausen ter gelegenheid van de 50e verjaardag van de bevrijding van de bevrijding van het kamp. Net voor de verjaardag had Haider Mauthausen een "strafkamp" genoemd, wat impliceerde dat degenen die daar begraven waren, misdadigers waren.

Tijdens een ceremonie ter herdenking van veteranen uit de Tweede Wereldoorlog, waarvan bekend is dat ze voormalige SS-officieren en neonazi's aantrekken, noemde Haider de menigte, waaronder een reeks voormalige SS-officieren, 'fatsoenlijke mensen met een goed karakter' en applaudisseerde ze voor het 'vasthouden aan hun overtuigingen'. ondanks de grootse tegenstand. " Terwijl hij de reünie van Waffens-SS-veteranen toesprak, verklaarde Haider dat de reden waarom mensen zich tegen hen verzetten, was "gewoon dat er in deze wereld fatsoenlijke mensen zijn met karakter en die door de sterkste tegenwind aan hun overtuigingen hebben vastgehouden en die trouw bleven aan hun overtuigingen. tot vandaag." Haider's verschijning tijdens de ceremonie werd onthuld toen in december 1996 een amateurvideoband van de bijeenkomst op de Duitse televisie werd uitgezonden.

Na deze onthullingen verdedigde Haider zijn optreden op het evenement door te zeggen: "De Waffens-SS maakte deel uit van de Wehrmacht en verdient daarom alle eer en respect van het leger in het openbare leven." "Alles wat ik in die video zei, was volkomen acceptabel." "Ik heb aan dit evenement deelgenomen en ik zie geen enkele reden om dat niet te doen. Hoewel ik het nationaal-socialisme voorwerp, ben ik het zeker niet eens met de grootschalige minachting van de oudere oorlogsgeneratie. Ik sta achter deze generatie en vecht tegen de manier waarop het leeft. is geringschattend. "

In een televisie-interview na de gebeurtenis beweerde Haider dat hij niet wist dat de Waffens-SS door het naoorlogse tribunaal voor oorlogsmisdaden in Neurenberg als een criminele organisatie was bestempeld, en voegde eraan toe: "Het interesseert me helemaal niet."

Tijdens een parlementair debat in juli 1998 over een nieuwe wet die aanvragers van het Oostenrijkse staatsburgerschap verplicht om te bewijzen dat ze het Duits kennen, gebruikte Franz Larfer, een parlementslid van de Vrijheidspartij, het woord Umvolking. Deze term werd door de nazi's gebruikt om de gedwongen verandering van de etnische samenstelling van een bevolking door immigratie of verplichte overplaatsing te definiëren. Dit gebeurde in Oost-Europa tijdens de nazi-periode die leidde tot de vernietiging van de inwoners. De term is vergelijkbaar met de uitdrukking etnische zuivering. In reactie op het gebruik van deze uitdrukking, werden leden van het Oostenrijkse parlement uitgejouwd en geschreeuwd en moest de zitting worden onderbroken. Nadat Heinz Fisher, de voorzitter van het Oostenrijkse parlement, aan Larfer de betekenis van dit woord had uitgelegd, keerde Larfer terug naar de microfoon en bood zijn excuses aan voor het toepassen ervan.

Pogingen om

imago te verbeteren In het afgelopen decennium heeft Haider een aantal openbare stappen ondernomen in een poging zijn internationale imago terug te verdienen. **Tijdens een bezoek aan de Verenigde Staten in 1994 bezocht Haider het Holocaust Museum in Washington, DC,** en verklaarde daarna: "Ik denk dat zelfs die mensen die niet veel van de geschiedenis weten, zullen

beseffen dat we alles moeten doen om tolerantie af te dwingen, alles om mensenrechten afdwingen en alles om de democratie te versterken. "

In mei 1995 bezochten Haider en vier metgezellen het Simon Wiesenthal Center's Museum of Tolerance in Los Angeles. Het bezoek kwam midden in een reclamecampagne van de Vrijheidspartij die zich verzette tegen een plan om nazi-jager Simon Wiesenthal (ter ere van wie het Centrum is genoemd door wie niet is aangesloten bij de organisatie) ereburger te maken. Haider en de Vrijheidspartij beweerden dat het museum de Oostenrijkse democratie in twijfel trok door de democratisch gekozen foto van Haider naast die van Idi Amin, Pol Pot en Saddam Hoessein te hangen. In feite hing de foto van Haider naast politici die door het Centrum werden omschreven als "rechtse demagogen", waaronder Jean-Marie Le Pen en David Duke. Haider's verzoek om een ontmoeting met de leiders van het centrum werd afgewezen.

In 1996 benoemde Haider Peter Sichrovsky, een Joodse Weense journalist, tot zijn tweede kandidaat voor de Europese verkiezingen in oktober. Velen schreven de benoeming van Sichrovsky toe aan een actie van Haider om kritiek op antisemitisme te vermijden. Sichrovsky antwoordde daarop dat dergelijke beschuldigingen zelf antisemitisch waren: in plaats van hem als parlementariër te aanvaarden, konden commentatoren alleen maar iets zeggen over zijn religie. Haider ontkent dat Sichrovsky alleen werd gekozen als plaatsvervangend leider van de Vrijheidspartij omdat hij joods is. Op 16 oktober 1996 werd Sichrovsky gekozen als een van de zes leden van het Europees Parlement op het ticket voor de Vrijheidspartij. Sichrovsky splitste zich in 2002 met Haider vanwege de interne partijpolitiek.

In een poging conventioneel over te komen, heeft Haider zijn scherpe retoriek afgezwakt. Hij heeft slecht gezelschap vermeden sinds zijn ontmoeting met SS-veteranen in 1996. Zijn campagne in Karinthy in 2004 vermeed veel van de sensationele, anti-immigrantenretoriek van eerdere campagnes en richtte zich in plaats daarvan op economische en bestuurskwesties.

Conclusie

Haider heeft sinds de jaren tachtig beschuldigingen van antisemitisme afgeweerd, maar zijn ongevoeligheid voor nazi-brutaliteit en een weigering om het lijden te waarderen dat wordt ondergaan door degenen die onder nazi-heerschappij leefden, is goed gedocumenteerd. Haiders recente pogingen om een meer gematigde politieke agenda te promoten, met als doel stemmen uit het centrum te trekken en acceptatie te krijgen van de internationale gemeenschap, wissen zijn reputatie van xenofob beleid niet uit.

Terwijl zijn politieke fortuneën stijgen en dalen, heeft Joerg Haider laten zien dat hij een kracht blijft in de Oostenrijkse politiek.

(forzaminardi.com)

February 2005

Quite a balanced article....

Joerg Haider: The Rise of an Austrian Extreme Rightist

Introduction

Known for his dubious statements about Jews, his praise of Nazism, his embrace of Saddam Hussein, and for his personal charisma, far-right politician Joerg Haider led his moribund Freedom Party to a surprise victory in the March 7, 2004 elections in the Austrian province of Carinthia. Political analysts viewed this win as a come-back for the beleaguered Haider. The party garnered 42.2 percent of the vote, beating the rival Social Democratic Party which finished with 38 percent. The party did less well in the Salzburg regional election, with the party losing up to half of its previous support. However, with the strong showing in Carinthia, Haider is likely to once again vie to be a player on the national political stage, preparing for the 2006 federal elections.

Labeled by his critics as a "yuppie fascist" and the "Austrian David Duke," Joerg Haider is one of Austria's most prominent and controversial leaders. To his supporters, Haider is a breath of fresh air, promising job security, social benefits, and a new breed of politician who follows through on his election promises. The charismatic populist promises to eliminate corruption, curtail abuses of the welfare state, and protect Austria's national interests from being overrun by illegal immigrants and unchecked global markets.

To his opponents, Haider is a dangerous right-wing extremist who exploits Austria's disenchantment with the perennial ruling parties to advance his xenophobic, racist and intolerant policies. Throughout his public career, Haider has consistently parried accusations of anti-Semitism. His record, however, reveals numerous statements utilizing Holocaust terminology and legitimizing Nazi policy and activities.

Political Life

A lawyer by profession, Haider lives with his wife and two children in an inherited 38,000 acre estate. The estate was once owned by Jews who were forced to sell the land after the 1939 German annexation of Austria.

Joerg Haider was born in 1950 in Upper Austria to parents with direct links to the Nazis. His father joined Hitler Youth in 1929 and the Nazi SA storm troops a year later. The senior Haider reportedly traveled to Munich with Adolf Eichmann and Alois Brunner in 1933 as a member of the Austrian legion. Haider's mother belonged to the Nazi Party's League of German Girls. When asked to comment on his parents' wartime activities, Haider remarked: "In retrospect one is always wiser. As a descendant, one should not be so arrogant as to say, 'I would have known better.'"

Since the age of twenty, Haider has held various positions in the right-wing Freedom Party, including as a member of parliament from 1979 through 1983. In 1986, Haider was elected party leader. Three years later, saying he would use provincial politics as a springboard for the chancellorship, Haider became the governor of Carinthia. In 1991, Haider was forced to resign from this post after publicly praising Nazi labor policy (see below), and became Deputy Governor. Haider re-entered the national parliament in March 1992.

Haider's success in the October 1994 national elections astounded political observers. In 1986, the Freedom Party received 5% of the vote. Only eight years later, in the 1994 elections, Haider and his party garnered 22.6% of the vote, up from 16.5% from 1990, achieving the dubious distinction of gaining more votes in a parliamentary election than any other European far-right party. In the 183 seat parliament, the Freedom Party jumped from thirteen to forty-two seats. Political analysts credited the Freedom Party's success to a receptiveness to Haider's anti-foreigner message, as well as with a wide-spread disgust for the stodginess and patronage of the Social Democrats and the Austrian People's Party.

Haider's rise caused the two mainstay parties of Austrian politics to suffer losses they had not experienced in their forty-nine year reign. The Social Democrats garnered only 35% of the vote, a drop of 8%, receiving only 66 seats. Their coalition partner, the conservative Austrian People's Party, dropped 4.4% to 28% of the vote, receiving only 52 seats. The coalition continued, until its breakdown in October 1995, with both party leaders refusing to welcome Haider as a coalition partner.

In October of the following year, Austria's first direct election for Members of the European Parliament took place. In this election, the Social Democratic Party (SPO) suffered serious electoral setbacks, in contrast with both the Austrian People's Party (OVP) and Haider's Freedom Party (FPO), which increased their share of the vote. One of the principal factors that contributed to the Freedom Party's success in this election was its anti-European stance. In gaining 27.6% of the vote, Haider's party broke through the projected 25% "natural ceiling" that had until then been assumed for the European far right.

In local provincial elections, Haider's party gained great popularity. The FPO emerged as the strongest party in the provinces of Salzburg and Carinthia, and a similar trend emerged in the elections to the municipal assembly of Vienna, which is Austria's most important local council. In these elections, the SPO lost the majority it had held without interruption since 1918 (except during 1934-1945). Compared to the performance of Austria's two biggest parties, the FPO increased its share of the vote from 22.5% to 28%.

In 1997, Haider's party captured 28% of votes in elections to the European Parliament; the Freedom Party's total was 6 percentage points higher than what it scored in December's general elections. The results placed the Freedom Party in third place, behind the People's Party, the junior coalition party that scored 29.6 % of the vote, and the governing Social Democratic Party, which gained 29.1 % of the vote.

Haider was re-elected to governor of Carinthia by a landslide in 1999. Later that year, the Freedom Party finished second in general elections with a stunning 27 percent of the vote. With the political leverage gained from the 1999 election, in 2000, the Freedom Party succeeded in joining the new Austrian government as a coalition partner. This development led to an outcry from many in Austria, the international community as well as Jewish and non-Jewish organizations around the world, and finally culminated in Israel's recalling its ambassador from Vienna. The European Union imposed sanctions on Austria. While Haider resigned as head of the Freedom Party in 2000, he continued to be a major influence behind the scenes, and retained his position as Governor of Carinthia. In November 2002, Haider's machinations led to early elections, and support for the party fell precipitously to 10%. Although the Freedom Party remained a "junior partner" in the governing coalition, Haider and the Party's influence was greatly diminished.

The 2004 campaign in Carinthia was seen as a major test of Haider's viability as a politician. With polls predicting a Freedom Party loss, and pundits highlighting his embrace of Saddam Hussein in the lead-up to the war and other questionable policy choices, Haider was expected to get under 30% of the popular vote. He surprised analysts in the days before the election by moving up in the polls, and in the end, retained his governorship and his level of popular support.

The Freedom Party

The Austrian Freedom Party, founded in 1956, is the heir to the League of Independents. Formed in 1949, the League was the direct descendant of the faction that promoted pan-German nationalism for Austria both under the Habsburgs and in the years following World War I.

Initially reluctant to welcome the terms of Austrian independence, especially the neutrality clause of the State Treaty, the Freedom Party chose instead to take a pro-European position as a substitute for identification with Germany. As the only political group espousing free-market, pro-(Western) Europe views in Austria, the Freedom Party also included a liberal wing resembling the Free Democrats of the Federal Republic of Germany. The two tendencies were always uneasy with each other, and the party's origins were never wholly abandoned. The first two leaders of the Freedom Party were respectively a former member of Chancellor Arthur Seyss-Inquart's post-Anschluss (unity) Nazi cabinet of 1938 and an ex-SS officer.

Until the 1990's, the Freedom Party was a marginal part of Austrian public life. In the elections of 1949 and 1953, the Freedom Party's predecessor scored around 10 percent; thereafter, the

Freedom Party received between four to seven percent of the national vote. Under Haider's leadership, support for the Freedom Party has increased at an incredible rate.

The Freedom Party's agenda continues to be nationalist, anti-immigrant, and anti-Europe.

Defending Nazi policy and Nazis:

Haider has a long public record of defending the policies of Nazi Germany and of justifying individual actions during those years. Haider has utilized terminology reminiscent of the Nazis, announcing, for example in October 1990 a "final solution to the farm question." Upon his election to the leadership of the Freedom Party, Haider rejected comparisons with the German Nazi Party, saying "The Freedom Party is not the descendant of the National Socialist Party. If it were, we would have an absolute majority."

Indeed, Haider first gained international attention in March 1986 during the controversy surrounding the return of Walter Reder, an Austrian born former major in the Nazi SS, who was freed by Italy from a life sentence he was serving for his role in the mass killing of Italian civilians in 1944. For Haider, the controversy was ridiculous, as Reder was "a soldier who had done his duty." Dismissing Reder's wartime activities, Haider stated: "If you are going to speak about war crimes, you should admit such crimes were committed by all sides."

Haider's most infamous comment came during a July 1991 debate in the Carinthia provincial parliament, when Haider, then governor, declared: "An orderly employment policy was carried out in the Third Reich, which the government in Vienna cannot manage." In face of a national and international uproar, Haider apologized for his remarks, but said "What I said was a statement of fact: that in the Third Reich a large number of workplaces were created through an intensive employment policy and unemployment was thereby eliminated." Haider, who resigned over the controversy, did not mention to particulars of Nazi labor policy, including military buildup, forced labor, and concentration camps. Haider has defended his 1991 statement, claiming he was referring to Nazi policy between 1933 and 1936.

In May 1992, while the government was embroiled in a scandal involving a provincial government's decision to honor a gathering of Waffen SS veterans, Haider defended the decision. Haider instead accused the Interior Minister in Parliament of engaging in "primitive attacks" on "respectable" war veterans, while turning a blind eye to immigrant perpetrated crime.

Haider spoke out against the Austrian government's plans to compensate 30,000 Austrian victims of Nazi rule, including Jews, Communists and homosexuals, claiming that Austrian victims of the allies, such as civilians who fled Austria's occupation by US, Soviet, French and British troops, should also be compensated. As he told an elderly Austrian audience in April 1995, "It is not fair if all the money from the tax coffers goes to Israel." However, when the Parliament voted in June to set up a \$50 million compensation fund, Haider voted in its favor. Still insisting on the need for compensation for victims of the allies, Haider explained, "But we do not intend to be petty. Even though you will not join us to widen the scope of the fund we will not vote against the bill. We too want to draw a line under a chapter we are also responsible for."

In May 1995, the Freedom Party was the only major Austrian political party absent from ceremonies at Mauthausen death camp marking the 50th anniversary of the liberation of the camp. Just before the anniversary, Haider had referred to Mauthausen as a "punishment camp," implying that those interred there were criminals.

During a ceremony commemorating World War II veterans which is known to attract former SS officers and neo-Nazis, Haider called the crowd, including an array of former SS officers, "decent people of good character" and applauded them for "sticking to their convictions despite the greatest opposition." While addressing the reunion of Waffen-SS veterans, Haider declared that the reason people opposed them was "simply that in this world there are decent people who have character and who have stuck to their beliefs through the strongest headwinds and who remained true to their convictions until today." Haider's appearance at the ceremony was revealed when an amateur videotape of the gathering was broadcast on German television in December 1996.

Following these revelations, Haider defended his appearance at the event, saying: "The Waffen SS was a part of the Wehrmacht and hence it deserves all the honor and respect of the army in public life." "Everything I said in that video was completely acceptable." "I participated in this event and I don't see any reason not to. While I reject National Socialism, I certainly do not approve of the wholesale disparagement of the older war generation. I stand by this generation and I fight against the way it is disparaged."

In a television interview following the event, Haider claimed he did not know the Waffen SS had been branded a criminal organization by the post-war Nuremberg war crimes tribunal, adding: "It doesn't interest me in the least."

During a parliamentary debate in July 1998 on a proposed new law requiring applicants for Austrian citizenship to prove knowledge of German, Franz Larfer, an MP of the Freedom Party, used the word *Umvolkung*. This term was used by the Nazis to define the forced change of the ethnic composition of a population by immigration or compulsory transfer. This happened in Eastern Europe during the Nazi-period leading consequently to the annihilation of the inhabitants. The term is comparable to the expression ethnic cleansing. In reaction to the use of this expression, members of the Austrian parliament booed and shouted and the session had to be interrupted. After Heinz Fisher, the president of the Austrian parliament, explained to Larfer the meaning of this word, Larfer returned to the microphone apologizing for applying it. As the media reported extensively on this incident, Haider defended Larfer's use of this term, and reiterated in a press conference the following day that his colleague was right in using this expression, explaining that the government applying a liberal immigration policy allows for extensive "foreign infiltration," which subsequently leads to *Umvolkung*.

Attempts to Improve Image

Over the past decade, Haider has taken a number of public steps in an attempt to redeem his international image. **During a 1994 visit to the United States, Haider visited the Holocaust Museum in Washington, D.C.,** declaring afterwards: "I think that even those individuals who don't know much about history will realize that we must do everything to enforce tolerance, everything to enforce human rights and everything to strengthen democracy."

In May 1995, Haider and four companions visited the Simon Wiesenthal Center's Museum of Tolerance in Los Angeles. The visit came in the midst of a Freedom Party advertising campaign opposing a plan to make Nazi-hunter Simon Wiesenthal (in whose honor the Center is named by who is unaffiliated with the organization) an honorary citizen. Haider and the Freedom Party claimed the Museum was questioning Austrian democracy by hanging the democratically elected Haider's photo alongside those of Idi Amin, Pol Pot and Saddam Hussein. In fact, Haider's photo hung alongside politicians described by the Center as "right-wing demagogues," including Jean-Marie Le Pen and David Duke. Haider's request for a meeting with the Center's leaders was rebuffed.

In 1996, Haider appointed Peter Sichrovsky, a Jewish Viennese journalist, as his number 2 candidate for the European elections in October. Many attributed Sichrovsky's appointment to a move by Haider to avoid criticisms of anti-Semitism. Sichrovsky, in response, maintained that such accusations were themselves anti-Semitic: rather than accepting him as a parliamentarian, commentators could only remark on his religion. Haider denies that Sichrovsky was only selected as the Freedom Party's deputy leader because he is Jewish. On October 16, 1996, Sichrovsky was elected as one of six members of the European Parliament on the Freedom Party ticket. Sichrovsky split with Haider in 2002 over internal party politics.

In an attempt to appear more conventional, Haider has blunted his sharp rhetoric. He has avoided bad company since his 1996 meeting with SS veterans. His 2004 campaign in Carinthia avoided much of the sensationalist, anti-immigrant rhetoric of past campaigns, and instead focused on economic and governance issues.

Conclusion

Haider has fended off accusations of anti-Semitism since the 1980's, but his insensitivity to Nazi brutality and a refusal to appreciate the suffering endured by those who lived under Nazi rule is well documented. Haider's recent attempts to promote a more moderate political agenda, for the purposes of attracting votes from the center and gaining acceptance from the international community, do not erase his record of xenophobic policies.

As his political fortunes rise and fall, Joerg Haider has demonstrated that he continues to be a force in Austrian politics.

(forzaminardi.com)